

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové právní věci

žalobce: P. F.

proti
žalované: Česká advokátní komora
sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 8. 9. 2022,
č. j. 10.01-000403/22-007,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce podal dne 27. 10. 2022 u Krajského soudu v Brně žalobu, kterou se domáhal přezkumu rozhodnutí předsedy České advokátní komory (dále jen „žalovaná“) ze dne 8. 9. 2022, č. j. 10.01-000403/22-007 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti žalobce ze dne 15. 7. 2022 o určení advokáta dle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), k zastoupení

v řízení před Ústavním soudem o ústavní stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2022, č. j. 22 Co 76/2022-206 (dále jen „ústavní stížnost“).

2. Krajský soud v Brně rozhodl usnesením ze dne 2. 11. 2022, č. j. 55A 53/2022 – 19, o postoupení věci místně příslušnému Městskému soudu v Praze (dále jen „soud“), neboť správním orgánem, který ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vydal rozhodnutí v prvním stupni, je Česká advokátní komora, sídlem Národní 16, 110 00 Praha 1.
3. Součástí podané žaloby byl návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení a žádost o přiznání osvobození od soudních poplatků, které soud usnesením ze dne 22. 6. 2023, č. j. 9A 108/2022 – 38, zamítl (dále jen „usnesení č. j. 9A 108/2022 – 38“). Kasační stížnost žalobce proti usnesení č. j. 9A 108/2022 – 38 neshledal Nejvyšší správní soud (dále též jen „NSS“) důvodnou (viz *zamítavý rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2023, č. j. 2 As 267/2023 – 12*).

II. Napadené rozhodnutí

4. Napadeným rozhodnutím žalovaná neurčila žalobci advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby pro řízení o ústavní stížnosti z důvodu žalobcem zjevně bezdůvodného uplatňování nebo bránění práva ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii.
5. Žalovaná v napadeném rozhodnutí předně shrnula, že žalobce hodlal ústavní stížností napadnout usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2022, č. j. 22 Co 76/2022-206, kterým Městský soud v Praze potvrdil usnesení soudu prvního stupně, jímž bylo jednak zastaveno řízení o dovolání žalobce (ve věci zastavení řízení o žalobě pro zmatečnost pro nezaplacení soudního poplatku) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2021, č. j. 22Co 110/2021 – 139, z důvodu nesplnění podmínky povinného zastoupení advokátem nebo notářem v dovolacím řízení, a jednak zastaveno řízení o odvolání žalobce proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 17. 12. 2021, č. j. 17C 207/2019 – 170 (ve věci odmítnutí návrhu na vydání předběžného opatření) z důvodu nezaplacení soudního poplatku z podaného odvolání.
6. Žalovaná dále uvedla, že se Ústavní soud ve své judikatuře, vztahující se k rozhodnutím o ustanovování zástupců z řad advokátů (viz např. usnesení sp. zn. II. ÚS 3665/17 ze dne 9. 1. 2018, bod 9), opakovaně vyjádřil, že samotné spory o ustanovení zástupce nedosahují intenzity opodstatňující porušení základních práv a svobod, přestože se jejich výsledek může dotknout některého z účastníků řízení. Rozhodnutí o splnění zákonem stanovených podmínek pro ustanovení zástupce a pro přiznání osvobození od soudních poplatků spadá zásadně do rozhodovací sféry obecných soudů. Ústavnímu soudu zpravidla nepřisluší přehodnocovat závěry, ke kterým obecný soud při zvažování důvodnosti uplatněného nároku dospěje (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 271/2000, sp. zn. I. ÚS 201/02 nebo sp. zn. I. ÚS 249/03).
7. Žalovaná rovněž připomněla, že Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky (dále jen „Ústava“) soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod [srov. též § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „zákon o Ústavním soudu“)]. Není součástí soustavy soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), není jim instančně nadřazen, a nezasahuje do rozhodovací činnosti soudů

vždy, když došlo k porušení „běžné zákonnosti nebo k jiným nesprávnostem“, ale až tehdy, představuje-li takové porušení zároveň porušení ústavně zaručeného základního práva nebo svobody [srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 25. 1. 1995 sp. zn. II. ÚS 45/94 (N 5/3 SbNU 17)]. V řízení o ústavní stížnosti tedy není sama o sobě významná námitka „nesprávnosti“ napadeného rozhodnutí, a není rozhodné, je-li dovozována z hmotného či procesního (podústavního) práva. Ne každá nezákonnost totiž zakládá též protiústavnost, resp. porušení základních práv a svobod a je důvodem k poskytnutí ochrany před Ústavním soudem.

III. Žaloba

8. *Proti napadenému rozhodnutí* shora specifikovanému podal žalobce žalobu *pro opožděnost a nečinnost*. Žalobce v podané žalobě na straně 2 v části *I. Fakta* nejprve shrnul dosavadní průběh řízení před správním orgánem. Následně na stranách 3 a 4 žaloby v části *II. Důvody žaloby* uvedl jednotlivé žalobní námitky.
9. Pod *bod* #10 a #11 žaloby žalobce namítal, že žalovaná byla v řízení o Žádosti nečinná a že napadené rozhodnutí vydala opožděně až 13 dní po uplynutí lhůty k podání ústavní stížnosti, čímž žalovaná připravila žalobce o právo podat ústavní stížnost jak ve lhůtě řádné, tak ve lhůtě prodloužené.
10. Další žalobní námitky žalobce uvedl pod *bodem* #12 žaloby. Žalobce předně rozporoval, že překážka řízení (překážka věci pravomocně rozhodnuté) dle § 159 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), zmíněná na straně 3 napadeného rozhodnutí, se netýká věci napadené skutečně žalobcem podanou žalobou v občanskoprávním řízení, ale žaloby vykonstruované soudkyní rozhodující v civilním soudním řízení, což ostatně je i předmětem žaloby pro zmatečnost.
11. Rovněž je dle žalobce nesprávné tvrzení žalované, že žalobcova ústavní stížnost se netýká zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených práv a svobod žalobce, neboť bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivé soudní řízení, když rozhodnutí soudů v občanskoprávním řízení se týkají jiné žaloby než té, kterou žalobce skutečně podal, a všichni zúčastnění soudci v civilním řízení mají být vyloučeni.
12. Dále žalobce poukazoval na podjatost soudců rozhodujících v občanskoprávním řízení a vypořádání žalobcem uplatněné námitky podjatosti v rozporu s pravdou, resp. nevypořádání se s touto námitkou ze strany nadřízeného soudu.
13. Žalobce uzavřel, že důvody uplatněné pod *bodem* #12 žaloby průkazně vyvracejí závěr žalované o zjevně bezdůvodném uplatňování nebo bránění práva ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii.
14. Závěrem v části *III. Účel žaloby a návrh verdiktu* žalobce vyjádřil předpoklad, že žalovaná trvá na platnosti obsahu poučení napadeného rozhodnutí o tom, že napadené rozhodnutí je oznámením v právní moci. Žalobce navrhl, aby soud řízení o určení advokáta zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání. Alternativně žalobce požadoval, aby soud rozhodl o povinnosti žalované určit žalobci advokáta pro vymáhání náhrady škody.

IV. Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 19. 1. 2024 předně uvedla, že žalobce v žalobě neoznačil žádný relevantní žalobní důvod, pro který by mělo být napadené rozhodnutí nesprávné (nezákonné). Dále zdůraznila, že Ústavní soud nepřezkoumává běžnou nezákonnost, ale neústavnost soudního rozhodnutí (tj. porušení základního práva a svobody, nikoli běžného práva účastníka řízení).
16. Žadatel má dle žalované právo na určení advokáta podle §18c zákona o advokacii pouze při splnění zákonných podmínek, z nichž jednou je i to, že ze strany žadatele nejde o případ zjevně bezdůvodného uplatňování nebo bránění práva. Správní soud posuzuje „pouze“ správnost a zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí žalované v intencích § 65 a násl. s. ř. s., a nikoli předběžné opatření obecného soudu či postup obecného soudu při posuzování žaloby pro zmatečnost, jak se nesprávně domnívá žalobce.
17. Závěrem žalovaná připomněla, že řízení o žalobě považuje za přezkum napadeného rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. Dále uvedla, že její postup při vyřízení Žádosti žalobce jako žadatele o určení advokáta i vlastní napadené rozhodnutí, kterým bylo posouzení žalobcovy Žádosti ukončeno, ob stojí v intencích §§ 18 a 18c zákona o advokacii, dalších ustanovení zákona o advokacii, která na jí vedené řízení dopadají, i správního řádu. Žalovaná odmítla, že by žalobci způsobila jakoukoli škodu či újmu. Požadavek žalobce, aby soud uložil žalované povinnost určit žalobci advokáta pro vymáhání újmy a škody nemůže před správním soudem obstát. Podanou žalobu proto žalovaná považuje za nedůvodnou.

V. Replika žalobce

18. V replice ze dne 1. 2. 2024 žalobce několikrát zdůraznil, že žalobní důvod je striktně určen v *bodě #10 žaloby*, kde žalobce konstatoval, že rozhodnutí o Žádosti žalovaná vydala až 13 dnů po uplynutí lhůty, tedy jednoznačně opožděně. Dále žalobce zopakoval tvrzení uvedená již v žalobě a citoval ustanovení s. ř. s. vztahující se k jednotlivým žalobním typům. Žalobce v replice rovněž uvedl, že jakékoliv zdůvodnění napadeného rozhodnutí je irelevantní, protože nemá žádný vliv na jeho opožděné vydání, a tedy na možnost žalobce podat ústavní stížnost. K požadavku na uložení povinnosti určit advokáta pro vymáhání újmy a škody žalobce upřesnil, že podanou žalobou požadoval určit advokáta, který bude usilovat o zrušení rozhodnutí ČAK (tj. napadeného rozhodnutí), po němž se bude náhrada újmy a škody projednávat u civilního soudu.
19. O návrhu žalobce na ustanovení zástupce pro řízení soud rozhodl usnesením ze dne 22. 6. 2023, č. j. 9A 108/2022 – 38, jak uvedeno shora.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s., osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 věty

druhé s. ř. s. presumován). Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

22. Na úvod považuje soud za vhodné s ohledem na jednotlivá podání účastníků řízení vyjasnit, proč posoudil podanou žalobu jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s.
23. Podle § 41 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. se každý úkon posuzuje „podle jeho obsahu, i když je úkon nesprávně označen“.
24. Ze zásady bezformálnosti tedy vyplývá, že soud posuzuje procesní úkony zásadně podle jejich obsahu. Pro posouzení procesních úkonů proto není významné, jak je účastník řízení označil nebo že vůbec nebyly označeny. Soud vždy uváží obsah (smysl) projevu vůle účastníka a uzavře, o jaký úkon se z tohoto hlediska jedná.
25. Podanou žalobu shledal soud úkonem dostatečně určitým, srozumitelným a majícím všechny potřebné náležitosti. Z označení žaloby jako žaloby „proti Rozhodnutí č. j. 10.01-000403/22-007 ze dne 8. září 2022 předsedy České advokátní komory JUDr. Roberta Němce, LL. M. v zastoupení dle pověření JUDr. Ireny Schejbalové, ředitelky pobočky v Brně“, jakož i z obsahu podané žaloby, tedy z žalobních tvrzení a žalobních důvodů, má soud za nepochybné, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.
26. Pokud žalobce podanou žalobou navrhoval, aby soud řízení o určení advokáta zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání, považuje soud takto vyjádřený petit toliko za formulační nepřesnost. Z obsahu podané žaloby je evidentní, že žalobce usiloval o zrušení napadeného rozhodnutí, a to z důvodu, že bylo vydáno opožděně. Za tím účelem ostatně požadoval i ustanovit zástupce, jak vyplývá z repliky ze dne 1. 2. 2024.
27. Soud proto nevyzýval žalobce k odstranění vad žaloby (petitu) postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví – a stejně tak i jakýchkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení – neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Dle obsahu podané žaloby dospěl totiž soud k jednoznačnému závěru, že sledovaným smyslem, který žalobce podané žalobě přikládal, bylo domoci se zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu jeho opožděného vydání a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
28. Soud se pro úplnost dále zabýval posouzením, zda se žalobce zároveň nedomáhal ochrany dle dalších žalobních typů vymezených v s. ř. s.
29. Rubrika žaloby obsahuje mimo označení žaloby jako žaloby proti napadenému rozhodnutí i označení „žaloba pro opožděnost a nečinnost“. Soud proto posuzoval, zda se žalobce současně nedomáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. Z obsahu žaloby je zřejmé, že v řízení o Žádosti, kterého se podaná žaloba týká, bylo dne 8. 9. 2022 vydáno, byť dle žalobce opožděné, rozhodnutí. Sám žalobce k vydanému napadenému rozhodnutí poznamenal, že „komora zareagovala až 13 dnů po uplynutí lhůty. Tím se provinila nečinností a opožděností řízení.“ Dle § 79 odst. 1 s. ř. s.: „Ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.“ Vzhledem

k tomu, že žalovaná napadené rozhodnutí v řízení o Žádosti vydala, a to v době před podáním žaloby, je dle soudu zjevné, že „*opožděnost a nečinnost*“ uvedl žalobce jako důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které dle jeho přesvědčení nebylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě. Z obsahu podané žaloby ani z žalobcovy repliky neplyne, že by žalobce zamýšlel podat žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s., neboť takovou žalobu lze úspěšně podat toliko tehdy, když správní orgán v řízení dosud nevydal rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Nic takového však žalobce v podané žalobě ani netvrdil, naopak na různých místech opakoval, že rozhodnutí v řízení o Žádosti vydáno bylo, ale stalo se tak až po uplynutí lhůty k podání ústavní stížnosti.

30. Soud se rovněž zabýval možnou obranou žalobce prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s., jelikož žalobce v podané replice citoval, byť bez jakéhokoliv souvisejícího skutkového odůvodnění, zákonné předpoklady pro podání zásahové žaloby. I ve vztahu k tomuto žalobnímu typu dospěl soud na základě obsahu repliky (když v podané žalobě se žalobce o žádném zásahu nezmínil) k závěru, že „zásahem“ žalobce zamýšlel označit právě pozdní rozhodnutí žalované. Soud proto uzavřel, že žalobce se nedomáhal ochrany před zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., ale přezkumu opožděně vydaného napadeného rozhodnutí - tj. nevydání rozhodnutí v zákonných lhůtách, kdy uvedené je soudem posuzováno v intencích žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. z hlediska jeho zákonnosti.
31. Na základě shora uvedeného soud učinil dílčí závěr, a sice že se žalobce podanou žalobou domáhal ochrany proti rozhodnutí správního orgánu dle 65 s. ř. s.
32. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.

Řízení před civilními soudy

33. Žalobce podal dne 29. 4. 2019 u Obvodního soudu pro Prahu 10 žalobu, kterou se proti společnosti PRE zákaznická, a.s. domáhal zaplacení částky 13 200 Kč coby náhrady škody za přímé platby, dále náhrady nemajetkové újmy ve výši 50 000 Kč z titulu ochrany osobnosti za to, že žalobce byl 10 let vystaven arogantnímu, urážlivému a ponižujícímu chování, vydírání a psychickému nátlaku ze strany PRE, a.s., resp. nyní PRE zákaznická, a.s. a dále uložení povinnosti straně žalované platit za žalobce bankovní poplatky účtované za hotovostní platby Komerční bankou a. s. nebo zajistit jiný, rovnocenný, pro žalobce přijatelný způsob úhrady plateb za elektřinu. Řízení bylo u Obvodního soudu pro Prahu 10 vedeno pod sp. zn. 17C 207/2019. Žádost žalobce o přiznání osvobození od soudních poplatků a návrh na ustanovení zástupce pro řízení byly usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 20. 8. 2019, č. j. 17 C 207/2019 - 55, zamítnuty.
34. Proti usnesení č. j. 17 C 207/2019 - 55 (mj.) podal žalobce žalobu pro zmatečnost z důvodu § 229 odst. 1 písm. b) a d) o. s. ř., neboť měl za to, že soud sám určil za žalované subjekty společnosti PRE zákaznická, a.s. a Pražská energetika, a.s. (dříve PRE, a.s.). Zároveň žalobce požádal o přiznání osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce v řízení o žalobě pro zmatečnost.
35. Obvodní soud pro Prahu 10 usnesením ze dne 30. 7. 2020, č. j. 17 C 207/2019 - 94, žalobci osvobození od soudních poplatků nepřiznal a zamítl jeho žádost o ustanovení zástupce v řízení o žalobě pro zmatečnost. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 19. 10. 2020, č. j.

17 C 207/2019 - 107, byl následně žalobce vyzván k zaplacení soudního poplatku za žalobu pro zmatečnost ve výši 5 000 Kč.

36. Žalobce na výzvu k zaplacení soudního poplatku v řízení o žalobě pro zmatečnost reagoval podáním doručeným soudem dne 26. 10. 2020, kterým opětovně požádal o osvobození od soudních poplatků. Obvodní soud pro Prahu 10 usnesením ze dne 5. 11. 2020 řízení o žádosti žalobce ze dne 26. 10. 2020 o osvobození od soudního poplatku pro překážku věci pravomocně rozhodnuté zastavil. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, na základě kterého Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 3. 2021, č. j. 22 Co 256/2020 - 120, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 5. 11. 2020 potvrdil.
37. Následně Obvodní soud pro Prahu 10 usnesením ze dne 1. 4. 2021, č. j. 17 C 207/2019 - 123, řízení o žalobě pro zmatečnost zastavil, protože žalobce ve stanovené lhůtě nezaplatil soudní poplatek. Rovněž proti usnesení č. j. 17 C 207/2019 - 123 podal žalobce odvolání, ke kterému bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2021, č. j. 22 Co 110/2021- 139, rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10 č. j. 17 C 207/2019 - 123 potvrzeno.
38. Proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 22 Co 110/2021- 139 podal žalobce dne 17. 8. 2021 dovolání, ve kterém současně požádal o přiznání osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce.
39. O těchto žádostech rozhodl Obvodní soud pro Prahu 10 usnesením ze dne 15. 9. 2021, č. j. 17 C 207/2019 - 161, tak, že řízení o nich z důvodu překážky věci rozsouzené zastavil. Proti tomuto usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 č. j. 17 C 207/2019 - 161 podal žalobce odvolání. Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 12. 2021, č. j. 22 Co 212/2021 - 170, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 č. j. 17 C 207/2019 - 161 o zastavení řízení o žádostech žalobce o přiznání osvobození od soudních poplatků a o přidělení zástupce potvrdil.
40. Žalobce podal rovněž návrh na vydání předběžného opatření, který Obvodní soud pro Prahu 10 usnesením ze dne 17. 12. 2021, č. j. 17 C 207/2019 - 170, odmítl.
41. Dne 11. 1. 2022 podal žalobce odvolání proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 č. j. 17 C 207/2019 - 170, kterým byl odmítnut návrh žalobce na vydání předběžného opatření. Ve vztahu k tomuto odvolání byl žalobce usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 12. 1. 2022, č. j. 17 C 207/2019 - 191, vyzván k zaplacení soudního poplatku za odvolání ve výši 1 000 Kč. Žalobce na výzvu reagoval podáním doručeným soudem 21. 1. 2022, ve kterém znovu požádal o přiznání osvobození od soudních poplatků; řízení o této žádosti bylo rovněž pro překážku věci již rozhodnuté zastaveno.
42. Následně bylo řízení o dovolání proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 22 Co 110/2021- 139 (z důvodu nesplnění podmínky povinného zastoupení ve smyslu § 241 odst. 1 o. s. ř.) a řízení o odvolání proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 č. j. 17 C 207/2019 - 170 o odmítnutí návrhu na vydání předběžného opatření (z důvodu nezaplacení poplatku za podané odvolání) zastaveno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 24. 2. 2022, č. j. 17 C 207/2019 - 196.
43. Proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 č. j. 17 C 207/2019 - 196 o zastavení shora uvedených řízení podal žalobce odvolání. O odvolání rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 6. 2022, č. j. 22 Co 76/2022 - 206, kterým usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 č. j. 17 C 207/2019 - 196 potvrdil. Proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 22 Co 76/2022 - 206 podal následně žalobce ústavní stížnost. K řízení o této ústavní stížnosti žádal o určení právního zástupce žalovanou, která mu však advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby napadeným rozhodnutím neurčila.

Řízení před správním orgánem

44. Žalobce žádostí ze dne 15. 7. 2022 požádal žalovanou o určení advokáta dle § 18c zákona o advokacii k zastoupení v řízení před Ústavním soudem (dále jen „Žádost“). Žádost byla žalované doručena dne 19. 7. 2022. V Žádosti žalobce nikterak nespecifikoval, proti jakému konkrétnímu rozhodnutí se hodlá v řízení před Ústavním soudem bránit. Výzvou ze dne 2. 8. 2022, č. j. 10.01-000403/22-002, žalovaná žalobce vyzvala k doplnění Žádosti tak, že žalobce uvede konkrétní rozhodnutí, které má být předmětem ústavní stížnosti včetně označení soudu, který rozhodnutí vydal, čísla jednacího, data vydání a data doručení. Na základě této výzvy obdržela žalovaná dne 8. 8. 2022 od žalobce doplnění Žádosti ze dne 4. 8. 2022, ve kterém žalobce sdělil, že se jedná o ústavní stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího č. j. 22 Co 76/2022 - 206, vydaného dne 14. 6. 2022 a žalobci doručeného (nejdříve) dne 1. 7. 2022.
45. Dne 21. 8. 2022 zaslal žalobce žalované žádost o urychlení rozhodnutí o Žádosti s informací, že lhůta k podání ústavní stížnosti uplyne koncem srpna 2022.
46. Dne 8. 9. 2022 rozhodla žalovaná o Žádosti žalobce napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 14. 9. 2022.
47. Dne 29. 9. 2022 bylo žalované doručeno podání žalobce ze dne 26. 9. 2022, kterým žalobce doplnil Žádost o určení advokáta ze dne 15. 7. 2022 o informace týkající se podané ústavní stížnosti.
48. Žalovaná sdělila žalobci k jeho podání ze dne 26. 9. 2022 přípisem ze dne 31. 10. 2022 (doručeným žalobci dne 11. 11. 2022), že řízení o jeho Žádosti již bylo skončeno napadeným rozhodnutím, proti kterému se nelze odvolat a není ani přípustná autoremedura.

Řízení před Ústavním soudem

49. Dne 1. 9. 2022 podal žalobce (v poslední den lhůty dle § 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu) ústavní stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2022 č. j. 22 Co 76/2022-206. Ústavní stížnost byla Ústavnímu soudu doručena dne 5. 9. 2022.
50. Ústavní soud vyzval žalobce výzvou ze dne 19. 9. 2022 k odstranění vad ústavní stížnosti (absence právního zastoupení žalobce), která mu byla zaslána do vlastních rukou a kterou převzal dne 26. 9. 2022. Ve výzvě byla žalobci stanovena lhůta k odstranění vady podání do 26. 10. 2022 a bylo mu dáno poučení o důsledcích jejich neodstranění v určené lhůtě. Na výzvu žalobce nijak nereagoval.
51. Ústavní soud usnesením ze dne 2. 11. 2022, sp. zn. III.ÚS 2448/22, ústavní stížnost žalobce odmítl podle § 43 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu, neboť žalobce neodstranil vady návrhu ve lhůtě mu k tomu určené (viz rozhodnutí sp. zn. III.ÚS 2448/22 veřejně dostupné v databázi NALUS).
52. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
53. Dle § 18c odst. 5 zákona o advokacii „[k]omora určí advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně žadateli, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují. Komora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného odkladu. Komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.“

54. Dle § 55a odst. 1 zákona o advokacii „*[v]e věcech uvedených v § 18a až 18c postupuje Komora podle správního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak. Ustanovení § 13, § 15 odst. 4, § 18, 35, § 36 odst. 3, § 37 odst. 3, § 41, § 45 odst. 2, § 47, 49, § 51 odst. 2, § 80 až 93, § 100 až 129, § 131, 133, § 137 až 139, § 152 a 178 správního řádu se přitom nepoužijí.*“
55. Dle § 71 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) „*[s]právní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.*“
56. Dle § 71 odst. 3 správního řádu „*[p]okud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, [...].*“
57. Dle § 44 odst. 1 správního řádu „*[r]ízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen „žádost“), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.*“
58. Městský soud neshledal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránili jeho přezkoumání v rozsahu uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009–84).
59. Soud se následně zabýval jedinou a stěžejní žalobní námitkou, totiž zda žalovaná vydala napadené rozhodnutí po zákonem stanovené lhůtě (opožděně), a zda taková vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
60. Žalobce tuto námitku uplatnil v bodě #10 a #11 žaloby. Ze správního spisu se podává, že žalobce podal Žádost o určení advokáta dne 15. 7. 2022 a na základě výzvy žalované k odstranění vad ji doplnil podáním doručeným žalované dne 8. 8. 2022, v němž specifikoval konkrétní rozhodnutí, které má být předmětem ústavní stížnosti, včetně označení soudu, který rozhodnutí vydal, čísla jednacího, data vydání a data doručení žalobci.
61. Mezi účastníky není sporné, že žalobce žalovanou požádal o určení advokáta k zastoupení v řízení před Ústavním soudem o ústavní stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2022, č. j. 22 Co 76/2022-206, které bylo žalobci doručeno dne 1. 7. 2022. Lhůta k podání ústavní stížnosti činí 2 měsíce, je propadná a po jejím uplynutí Ústavní soud stížnost odmítne jako opožděnou (§ 72 odst. 3 a § 43 odst. 1 písm. b) zákona o Ústavním soudu).
62. Zákon o advokacii v § 55 odst. 1 stanoví, že „*[v]e věcech uvedených v § 44 odst. 3, § 45 odst. 2 [pozn. soudu: v písm. a) je zakotvena pravomoc předsedy České advokátní komory rozhodovat o určení advokáta podle ustanovení § 18a až § 18c] a v § 46 odst. 6 postupují orgány Komory podle správního řádu, nestanoví-li tento zákon něco jiného. Ustanovení § 10 a 11, 13, 58 až 63, § 71 odst. 3 až 5, § 73 odst. 1, § 80 až 100, 103 až 129, 134 až 139, 141 až 152 a 178 správního řádu se přitom nepoužijí.*“ Zákon o advokacii pak jednak stanoví, že Česká advokátní komora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, a to „*bez zbytečného odkladu*“ (srov. ustanovení § 18c odst. 5 věta první tohoto zákona), jednak v ustanovení § 55 odst. 1 věta druhá výslovně uvádí, že se nepoužije mimo jiné ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu „*[P]okud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ, b) nutná k provedení dožadání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.*“].
63. Neurčitý právní pojem „*bez zbytečného odkladu*“ se opakovaně vyskytuje v různých ustanoveních správního řádu („*bezodkladně*“, „*bez dalšího*“, „*bezprostředně*“, „*bez zbytečného odkladu*“), přičemž jeho smyslem je dle názoru soudu stanovení časového okamžiku, který má

být co nejkratší. Vztaheno na posuzovanou věc, rozhodnutí žalované o určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby by mělo být vydáno hned, jak to bylo možné, tj. co nejdříve. Správní řád ani žádný jiný právní předpis však přímo nestanoví, co konkrétně se pod tímto pojmem rozumí. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu jde o lhůtu v řádu dnů, maximálně týdnů, v co nejkratším časovém úseku, přičemž v praxi je nutno tento pojem vykládat podle konkrétního případu (*ad hoc*) v závislosti na účelu, který chce zákonodárce konkrétním ustanovením za pomoci tohoto pojmu dosáhnout (srov. např. rozsudky ze dne 20. 11. 2008, č.j. 6 As 1/2008-48, ze dne 12. 8. 2010, č.j. 9 Afs 20/2010-74).

64. S ohledem na výše uvedené judikaturní závěry se vydání napadeného rozhodnutí po bezmála dvou měsících od podání Žádosti, jako tomu bylo v nyní projednávaném případě, jeví jako porušení předmětné zákonné lhůty. Žalovanou totiž stíhá povinnost vydat rozhodnutí o Žádosti ve lhůtě, kterou jí stanovuje zákon o advokacii, a to bez ohledu na to, zda se jedná o rozhodnutí vyhovující či nevyhovující.
65. Nutno dodat, že žalovaná naproti tomu nebyla povinna vyzývat žalobce k doplnění Žádosti o podstatné náležitosti, jelikož § 55a zákona o advokacii vylučuje pro řízení dle § 18c zákona o advokacii použití § 45 odst. 2 správního řádu, tedy povinnost správního orgánu vyzvat žadatele k odstranění vad žádosti.
66. Lze totiž vyslovit závěr, že pokud je žádaná služba vázána striktně na lhůtu (zde na lhůtu k podání ústavní stížnosti), pak logicky půjde k tíži žadatele, pokud nepožádal o určení advokáta s dostatečným předstihem a prostřednictvím řádné žádosti obsahující všechny náležitosti dle zákona o advokacii tak, aby tuto žádost žalovaná vyřídila jak ve „své“ lhůtě pro rozhodnutí, tak především ve lhůtě potřebné k uskutečnění právní služby.
67. Soud při posuzování povahy shora uvedené lhůty dospěl k závěru, že lhůta pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 18c odst. 5 zákona o advokacii („*bez zbytečného odkladu*“) je lhůtou procesní, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. K tomu soud odkazuje na ustálenou judikaturu, kdy např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č.j. 9 A 128/2010-33 uvádí, že: „*nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Uvedená lhůta je zcela jednoznačně lhůtou toliko pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení. Této možnosti nicméně žalobce nevyužil.*“ Městský soud v Praze poté v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č.j. 5 A 153/2017-36, uzavřel, že: „*(...) lhůty k vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu jsou podle ustálené judikatury lhůtami pořádkovými, s jejichž marným uplynutím zákon automaticky nespojuje žádné negativní následky; i po jejich uplynutí lze ve věci vést správní řízení a vydat rozhodnutí. Přestože je tedy zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem k vydání rozhodnutí, jakož i neefektivní vedení správního řízení vadou řízení, není je možno považovat za podstatná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Bez dalšího proto nedodržení lhůty ani neefektivnost vedeného řízení nepředstavuje důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí soudem.*“
68. Lhůta pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 18c odst. 5 zákona o advokacii je tedy svou povahou lhůtou pořádkovou, přičemž samotné nedodržení této lhůty správním orgánem není

způsobilé ovlivnit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí a nemůže být proto samo o sobě ani důvodem pro zrušení takového „opožděného“ rozhodnutí.

69. S pozdním vydáním napadeného rozhodnutí se nadto v posuzovaném případě nepojí žádné negativní důsledky pro žalobce, jelikož žalobce podal ústavní stížnost včas. Ústavním soudem byl žalobce následně vyzván k odstranění vad ústavní stížnosti (tj. doplnění povinného právního zastoupení), k čemuž mu byla stanovena lhůta do 26. 10. 2022. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo vydáno (byť opožděně) dne 8. 9. 2022 a doručeno žalobci dne 14. 9. 2022, tak toto nedodržení lhůt pro vydání správního rozhodnutí ze strany žalovaného správního orgánu neovlivnilo možnost žalobce k podání ústavní stížnosti. I pokud by bylo napadené rozhodnutí vydáno a žalobci doručeno o měsíc dříve (například dne 14. 8. 2022), nic by to na postavení žalobce nezměnilo, neboť mu zástupce pro řízení o ústavní stížnosti ustanoven nebyl a případná ústavní stížnost by byla pro tuto vadu spočívající v nedostatku povinného právního zastoupení rovněž odmítnuta.
70. Žalobní námitka uvedená pod bodem #10 a #11 žaloby byla proto soudem shledána nedůvodnou.
71. K námitkám žalobce pod bodem #12 žaloby soud uvádí, že tyto se nevztahují k napadenému rozhodnutí, ale k meritu věci projednávané v občanskoprávním řízení, vedeném před obecnými soudy dle o. s. ř., které správnímu soudu nepřísluší posuzovat, když dle § 2 s. ř. s. „[v]e správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.“ Jak ostatně sám žalobce v replice opakovaně deklaroval, „důvod podání žaloby je striktně určen v bodu #10 části II. žaloby“. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení o Žádosti žalobce o určení advokáta vedeném žalovanou, proto se soud může zabývat jen posouzením, zda bylo toto rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, resp. zda neurčení advokáta bylo oprávněné. Soudní kontrola ze strany správních soudů, tedy i přezkum zákonnosti postupu správního orgánu ve smyslu § 79 s. ř. s., se pohybuje jen v hranicích veřejné správy, a proto lze napadnout pouze takové postupy, které patří do působnosti veřejné správy (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2010, č. j. 7 Aps 1/2010-53).
72. Podle žalované žalobce nenaplnil podmínku ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii, protože zjevně bezdůvodně uplatňuje nebo brání své právo. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že v žalobě se nenachází žádná konkrétní ucelená argumentace, kterou by žalobce úvahy žalované o zjevně bezdůvodném uplatňování nebo bránění práva napadal. Žalobce toliko obecně poznamenal, že důvody uplatněné pod bodem #12 žaloby, tedy námitky ve vztahu k věci projednávané v občanskoprávním řízení, dle jeho názoru závěr žalované o zjevně bezdůvodném uplatňování nebo bránění práva průkazně vyvracejí.
73. Soud připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je přísně ovládáno dispoziční zásadou. Žalobce musí předeštit konkrétní důvody tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí, není na soudu, aby důvody nezákonnosti správního rozhodnutí za žalobce domýšlel (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78 č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32). Tentýž závěr platí i ve vztahu k poznámce žalobce na straně 4 podané žaloby, že další žalobní důvody žalobce pro stručnost neuvádí.
74. Soud proto k nenaplnění podmínky ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii v obecné rovině uvádí, že s pojmem *zjevné bezdůvodnosti* podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii je nutno zacházet obdobně jako s pojmem *zjevné bezúspěšnosti* ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. – podle

judikatury NSS musí být zjevná bezúspěšnost návrhu patrná „na první pohled“, bez jakýchkoliv pochybností a dokazování zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjištělná (např. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 Ads 19/2005 - 105). Jde ostatně o instituty, jež se do značné míry překrývají (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2021, č. j. 8 As 138/2021 - 30).

75. V tomto ohledu žalovaná své závěry založené na zjevně bezdůvodném uplatňování nebo bránění práva žalobcem ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii v napadeném rozhodnutí odůvodnila dostatečně a s náležitou oporou ve správním spise. Žalovaná poukázala na četnou judikaturu Ústavního soudu a vysvětlila, proč se domnívá, že v ní uvedené závěry jsou klíčové pro rozhodnutí o neurčení advokáta. Ústavní soud ve své judikatuře totiž opakovaně vyložil, že rozhodování o splnění podmínek pro přiznání osvobození od soudních poplatků a potažmo pro ustanovení zástupce spadá do rozhodovací sféry obecných soudů a Ústavnímu soudu zpravidla nepřísluší přehodnocovat závěry, ke kterým obecné soudy při zvažování důvodnosti uplatněného nároku dospěly. Lze se ztotožnit i se závěrem žalované, že posuzovaný případ žalobce není výjimečný (srov. Nález Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 121/11 ze dne 17. 5. 2011), neboť v ústavní stížnosti napadeném rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 22 Co 76/2022 – 206 *(kterým bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o zastavení dovolacího řízení z důvodu nesplnění podmínky povinného zastoupení ve smyslu § 241 odst. 1 o. s. ř. a zastavení odvolacího řízení z důvodu nezaplacení poplatku za podané odvolání; obojí na podkladě pravomocného rozhodnutí o nepřiznání osvobození žalobci od soudních poplatků a neustanovení zástupce pro řízení)* nelze shledat odůvodnění vybočující v extrémní míře z rámce vymezeného principy spravedlnosti, a již vůbec ne absenci jakéhokoli odůvodnění. Z důvodů napadeného rozhodnutí je tedy jednoznačně zřejmé, na základě jakých úvah dospěla žalovaná k závěru, že ústavní stížnost podaná žalobcem proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 22 Co 76/2022 – 206 bude odmítnuta pro nepřipustnost a že jde tedy na straně žalobce o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.

VII. Závěr a náklady řízení

76. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
77. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání
k podání kasační stížnosti nelze prominout.

lhůty

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2024

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu